

Phần 12

Chương 45 Lời Tuyên Đoán

Ba người chúng tôi lại một lần nữa đi tới trước quan tài. Anh gầy xem xét tình trạng của thi thể trong quan tài một chút rồi khẽ gật đầu với tôi, tỏ ý không việc gì, có thể ra tay được rồi. Tuy biết thi thể này không phải là của Vương Tiên Dao, nhưng nhìn vào khuôn mặt kia, trái tim tôi liền đập thình thịch liên hồi. Khốn kiếp! Thật giống Vương Tiên Dao quá đi mất!

Lúc này, Tôn Kim Nguyên đứng bên trái tôi, anh gầy thì đứng phía trước, nhìn bộ dạng của hai người bọn họ, chỉ cần xác chết này có hành động gì làm nguy hại đến tôi, bọn họ nhất định sẽ ra tay trừ diệt. Tôi hít sâu một hơi, vòng tay qua đỡ lấy hai vai của xác chết, nâng cho cô ta ngồi dậy. Mái tóc của cô ta rất dài, buông xõa tới tận eo. Tôi không dám nghĩ nhiều, vội quay đầu qua một bên, nói với anh gầy: “Được rồi đấy, mau kiểm tra đi.”

Bên dưới thi thể này có lót một lớp lụa trắng, phía dưới nữa cũng rất mềm mại, chắc hẳn là có tới mấy lớp. Anh gầy thò tay phải vào trong quan tài, khẽ ấn lên lớp lụa trắng, không phát hiện có chỗ nào đặc biệt, liền lật hẳn lên, thấy bên dưới còn có mấy lớp lụa vàng. Anh ta lại lật tiếp mấy lụa vàng ấy lên, rất nhanh đã nhìn thấy phân đày quan tài. Chỉ thấy nơi đó bóng loáng như một mặt gương, chẳng có lấy một khe hở nào, càng đừng nói gì tới cơ quan.

Anh gầy vẫn chưa chịu bỏ cuộc, lại gõ vào đáy quan tài mấy cái, thấy không có chỗ nào lạ thường, bèn nháy mắt ra hiệu với tôi, tỏ ý có thể để xác chết nằm xuống trở lại được rồi.

Tôi không dám sơ suất, cứ giống như đang hầu hạ thái hoàng thái hậu vậy, cẩn thận đặt thi thể đó nằm xuống. Có điều mọi chuyện không hề đáng sợ như trong tưởng tượng của tôi, sau khi thân thể được đặt nằm xuống thì không có chuyện gì xảy ra.

Tôn Kim Nguyên suy nghĩ một lát rồi trầm ngâm nói: “Liệu có khi nào cơ quan nằm ở chỗ đôi chân của thi thể không nhỉ?” Vừa nói lại vừa đưa mắt nhìn tôi: “Nếu là như vậy, Lão Bạch, đành phiền cậu thêm một lần nữa thôi.”

Tôi tức tối trừng mắt nhìn cậu ta, làu bàu: “Cút ngay, đừng có mà ở đó chỉ huy linh tinh, cậu muốn làm thì tự đi mà làm. Hơn nữa, cậu xâm phạm di thể của người ta như thế, không sợ bị báo ứng ư?”

Tôn Kim Nguyên nói cần lấy đại cục làm trọng, cậu ta cảm thấy cơ quan rất có thể là nằm ở nửa bên dưới của quan tài, do đó nhất định phải kiểm tra thử mới được. Có điều, lần này tôi kiên quyết không đụng đến thi thể kia nữa.

Anh gầy thấy hai chúng tôi cãi nhau, bèn nói: “Các cậu đừng làm ồn nữa, trong cỗ quan tài đó quả thực không có cơ quan, tôi thấy cứ nên khôi phục quan tài lại nguyên trạng đi, kéo không người chết lại trách tội.”

Tôn Kim Nguyên lập tức cất lời phản đối: “Không được, nắp của chiếc quan tài này được làm bằng đá đầy, bốn người chúng ta liệu có khiêng nổi không? Tôi thấy chỉ cần đội lại khăn đỏ trùm đầu cho cô ta cũng đã đủ lắm rồi.”

Dứt lời, Tôn Kim Nguyên liền bước qua một bên, nhặt chiếc khăn đỏ trùm đầu mà mình vừa lỡ tay đánh rơi xuống đất lên, song khi đi tới cạnh quan tài thì cậu ta đột nhiên dừng lại. Lẽ nào vì cậu ta vừa nói linh tinh cho nên con ma nữ kia đã tìm đến gây phiền phức cho cậu ta?

Tôn Kim Nguyên cứ như vừa phát hiện ra một đại lục mới, vẫy tay gọi tôi và anh gầy đến: “Mau qua đây đi, tôi có phát hiện mới.” Vừa nói, cậu ta vừa chỉ vào chiếc khăn đỏ trùm đầu trong tay. “Trên này có nhiều chữ lắm!”

Đây là một phát hiện cực kỳ quan trọng, chưa biết chừng nội dung trên đó lại có nhắc tới vị trí của cơ quan, như thế chúng tôi chẳng phải là được cứu rồi ư? Tôi và anh gầy lập tức chạy qua, lại nghe Tôn Kim Nguyên nói tiếp: “Có điều chữ trên này tôi không đọc hết được, dù sao thì thời gian tôi nghiên cứu chữ cổ cũng chưa lâu lắm.”

Lúc này Vương Tiên Dao cũng đã đi tới, lại đón lấy chiếc khăn đỏ trùm đầu từ trên tay Tôn Kim Nguyên, sau khi xem qua một chút liền nói với chúng tôi: “Đây là chữ thời nhà Minh, gần giống với chữ phồn thể bây giờ, tớ đọc được.”

Vương Tiên Dao quản lý tiệm đồ cổ đã nhiều năm, mà đó lại là sản nghiệp gia truyền, cho nên có kiến thức khá phong phú về mặt này. Lúc này, cô nàng đã bắt đầu phiên dịch lại nội dung trên tấm khăn:

“Đây là di ngôn của chủ nhân ngôi mộ, bên dưới có nói cô ta họ Triệu tên Cơ, là một vị đạo cô thời nhà Minh. Khi đó, cô ta rất nổi tiếng, không chỉ hiểu về Kỳ môn độn giáp và Âm dương Ngũ hành mà còn có dung mạo quốc sắc thiên hương. Song chỗ lợi hại nhất của cô ta không phải là ở đó, vì cô ta còn có một bản lĩnh khác mà người thường không thể nào so sánh được, đó chính là thấu hiểu thiên cơ, có thể biết được tương lai quá khứ, bất kể nơi nào có chuyện lớn xảy ra cô ta cũng đều đoán trước được cả. Vì nguyên nhân này, cô ta được người ta coi là thiên tiên hạ phàm, từ đó liền có biệt hiệu Thiên Cơ tiên tử.

Khi đó, Nguyên Lương Vương đang đối kháng với triều đình, tuy binh bại như núi đổ nhưng hắn vẫn không cam lòng đầu hàng, liền bỏ chạy vào trong núi sâu, trên đường đi đã phát hiện ra một ngôi mộ cổ cực lớn.

Nguyên Lương Vương vốn là một chuyên gia trộm mộ, vừa nhìn đã biết ngôi mộ cổ này không hề đơn giản, liền nổi tính xấu, sai người đào mộ lên. Nhưng trong ngôi mộ cổ đó lại chẳng có thứ gì ngoài bốn bức tượng đá, lần lượt là thần thú bốn phương⁽¹⁾, mà chính giữa bốn con thần thú còn có một cái bệ đá, bên trên đặt một chiếc rương đá rất lớn.

Nguyên Lương Vương biết bên trong đó ắt là có bảo vật quý giá, bằng không đã chẳng cần thần thú bốn phương trông coi, liền sai người khiêng rương đá ra ngoài.

Sau khi mở rương đá, chỉ thấy bên trong có một chiếc tráp pha lê lấp lánh chiếu ra những tia sáng chói mắt. Nguyên Lương Vương cả mừng, biết rằng mình đã đoạt được minh châu. Có điều Nguyên Lương Vương tuy nhận ra vật này song lại không biết cách sử dụng. Lúc này, gã quân sư bên cạnh hắn liền đề nghị rằng nên đi tìm một cao nhân, như thế có lẽ sẽ phá giải được bí mật này. Mà cao nhân bọn hắn muốn tìm không phải ai khác, chính là Triệu Cơ.

Triệu Cơ tuy cũng biết một ít phép thuật, có điều đối phương người đông thế mạnh, sau một phen giao chiến rốt cuộc đã bị bắt sống rồi đưa tới chỗ Lương Vương. Lương Vương nhìn thấy cô ta bèn hỏi, nghe nói cô biết dự đoán tương lai, vậy có tính được mình có kiếp nạn ngày hôm nay không?

Triệu Cơ nói là tính được nhưng như thế không có nghĩa là sẽ tránh được, vì mọi việc đã được trời cao an bài sẵn cả rồi. Lương Vương không tin, lại hỏi, cô có biết hôm nay ta bắt cô đến đây là vì việc gì không? Triệu Cơ đáp, là vì một món bảo vật.

Lương Vương cả kinh, biết là người này không đơn giản, bèn yêu cầu Triệu Cơ nói cho mình nghe phải làm thế nào mới có thể sử dụng thần lực của tráp pha lê và dạ minh châu.

Triệu Cơ biết Lương Vương không phải là người tốt, bèn trực tiếp cự tuyệt hắn. Lương Vương cả giận, thiếu chút nữa đã giết chết Triệu Cơ, nhưng sau đó lại thấy đối phương dung mạo xuất chúng, bèn nhủ thầm chi bằng hãy cưới đối phương làm vợ, như thế chẳng phải sẽ giải quyết được mọi vấn đề ư?

Sau đó Lương Vương liền cho giam lỏng Triệu Cơ, thường xuyên đến thăm, đồng thời nói ra ý đồ của mình. Thoạt tiên, Triệu Cơ kiên quyết không chịu đồng ý yêu cầu của Lương Vương, thà chết cũng không khuất phục. Lương Vương thấy thế thì cũng không bức ép nữa, chỉ âm thầm chờ đợi thời cơ. Mấy tháng sau, Lương Vương trốn đến một khe núi...”

Vương Tiên Dao nhìn chúng tôi, nói: “Chuyện xảy ra sau đó chắc mọi người cũng rõ cả rồi, tớ bỏ qua đoạn này luôn nhé! Về sau, Lương Vương tìm được phép trường sinh bất lão, bèn lợi dụng thứ này để dụ dỗ Triệu Cơ.

Khi đó, Triệu Cơ đã bị hắn giam lỏng hơn ba năm, mà lòng người dù gì cũng phải có lúc biến đổi, huống chi thứ được đặt ra trường mặt còn là phép trường sinh bất lão. Trên đời làm gì có cô gái nào không muốn mình giữ mãi được dung mạo thanh xuân, thế là Triệu Cơ đã đồng ý với yêu cầu của Lương Vương, kể từ đó, Lương Vương liền biết cách điều khiển dạ minh châu và tráp pha lê.”

Nghe đến đây, tôi không kìm được thâm nghĩ, phải chăng các cô gái trên đời này đều coi trọng dung mạo của mình hơn tất cả những thứ khác? Có điều nói đi

cũng phải nói lại, một người đã bị giam lỏng hơn ba năm chắc chắn là vô cùng cô độc, trong tình huống bị dụ dỗ như thế, đồng ý với yêu cầu của đối phương cũng không phải chuyện gì quá khó hiểu, bởi lẽ có ai không muốn được trường sinh bất lão cơ chứ? Có ai không muốn được tự do? Triệu Cơ đương nhiên không phải là ngoại lệ. Tôi bèn giục Vương Tiên Dao: “Vậy sau đó thì sao?”

Vương Tiên Dao dường như đang thương thay cho Triệu Cơ, một cô gái xinh đẹp như thế mà lại rơi vào cảnh này, há chẳng phải là rất thê thảm ư?

Sau một hồi cảm khái, Vương Tiên Dao lại nói tiếp: “Về sau, Triệu Cơ có được hành cung của riêng mình dưới lòng đất. Có điều Nguyên Lương Vương sợ cô ta bỏ trốn nên phái rất nhiều binh lính canh gác bên ngoài, đồng thời còn cho nuôi một loài quái thú ở gần đó.

Tớ nghĩ đó chính là những con quái thú trông như cá sấu mà chúng ta từng gặp. Cho nên, Triệu Cơ tuy đã được trường sinh bất lão nhưng vẫn bị giam cầm. Cô ta cảm thấy cực kỳ cô đơn, chẳng hề vui vẻ, còn phải sống những tháng ngày dài đằng đẵng trong thế giới tối tăm không thấy ánh sáng mặt trời này. Dần dần, cô ta cảm thấy sinh mệnh của mình đã hoàn toàn không còn ý nghĩa, không cần thiết phải tồn tại nữa.

Vừa hay có một ngày, Nguyên Lương Vương vốn thèm khát sắc đẹp của Triệu Cơ đã lâu không nhịn nổi nữa, muốn dùng vũ lực ép Triệu Cơ phải là vợ mình. Triệu Cơ tất nhiên là không chịu, nhưng Nguyên Lương Vương khi đó đã có thân lực của tráp pha lê và dạ minh châu, cô ta không làm gì được hắn, thế là liền nghĩ tới cái chết.

Cô ta lừa gạt Nguyên Lương Vương, nói là phải được mai mối cưới hỏi hoàng đế rồi mới có thể hành lễ phu thê. Nguyên Lương Vương lập tức đồng ý, ngay trong ngày hôm đó đã cho trang hoàng hành cung của Triệu Cơ thành nơi động phòng, đồng thời sai người ra ngoài mua đồ hỷ về để Triệu Cơ mặc.

Còn Triệu Cơ trước khi chết đã bói một quẻ, tính ra được sáu trăm năm sau sẽ có ba người có duyên tiến vào trong địa cung. Bọn họ phải trải qua rất nhiều thử thách, cuối cùng thì đến được hành cung này, đồng thời phát hiện ra những bí mật mà cô ta để lại. Ba người đó chính là khắc tinh của tráp pha lê và dạ minh châu, Lương Vương cuối cùng sẽ phải chết trong tay bọn họ.

Triệu Cơ còn nói, vì sợ Lương Vương phát hiện ra bí mật này nên đã dùng một loại mực đặc biệt để viết. Khi vừa mới viết lên, các con chữ đều vô hình, phải mười ngày sau mới hiện ra. Cô ta hy vọng những người có duyên sau khi xem xong những dòng chữ này hãy tới chỗ bàn trang điểm, ở đó có mấy bức tranh, xem xong tranh sẽ biết được việc sắp xảy ra trong tương lai. Nội dung trên này chỉ có vậy thôi, hết rồi.”

Tôn Kim Nguyên đón lấy chiếc khăn đỏ trùm đầu từ trong tay Vương Tiên Dao, sau khi xem qua một chút thì không tìm được tò mò hỏi: “Tiên Dao trên này chỉ có hơn trăm chữ thôi, sao cậu dịch ra được nhiều thế? Có nhầm lẫn gì không vậy?”

Vương Tiên Dao giải thích: “Chuyện này không có gì lạ cả, vì chữ trên này được viết theo thể văn ngôn⁽²⁾, thoát nhìn thì chỉ có hơn trăm chữ nhưng dịch ra thì lại là một câu chuyện hoàn chỉnh. Bởi lẽ trong văn ngôn, nhiều khi chỉ có vài ba chữ song nội dung thì lại rất dài, chẳng hạn như đoạn Lương Vương dùng vũ lực đòi cưới Triệu Cơ làm vợ, Triệu Cơ chỉ dùng có mười mấy chữ để miêu tả thôi, cho nên cậu không cần hoài nghi là tớ đã dịch bậy đâu.”

Anh gậy thì tỏ ra hết sức kinh ngạc, nói: “Cô gái tên Triệu Cơ này quả nhiên là một cao nhân, nói cô ta có thể dự đoán tương lai hoàn toàn không sai chút nào. Tôi nghĩ ba cô cậu chính là ba người có duyên mà cô ta đã nói tới đấy!”

Vương Tiên Dao khẽ gật đầu, nói: “Có lẽ là vậy. Nhưng vừa rồi tôi đã xem xét rất kỹ ở chỗ chiếc bàn trang điểm đó nhưng chẳng nhìn thấy bức tranh nào. Liệu có khi nào Lương Vương đã phát hiện ra những bức tranh đó và hủy chúng đi rồi không?”

Anh gậy nói: “Chuyện này thì ai mà biết được, có điều chúng ta vẫn nên qua đó xem thử, chưa biết chừng lại có chỗ nào đó bị chúng ta bỏ sót.”

Đi tới chỗ chiếc bàn trang điểm đó, tôi chăm chú quan sát một lát, thấy nó được tạc thành từ một khối cẩm thạch trắng, kích thước gần tương đương với một chiếc bàn máy tính bình thường, bên trên có đặt một chiếc gương đồng, ngoài ra còn có mấy hộp phấn son. Nhìn bề ngoài, chiếc bàn trang điểm này bóng loáng như gương, ngay đến một vết xước cũng chẳng có, càng đừng nói gì đến các bức tranh.

Tôn Kim Nguyên nói: “Chiếc bàn trang điểm này tôi đã xem kỹ từ trên xuống dưới rồi, đâu có nhìn thấy bức tranh nào đâu.”

Anh gậy nói: “Cậu đừng nôn nóng, nếu mấy bức tranh ấy dễ tìm như vậy thì chỉ e sớm đã bị Nguyên Lương Vương phá hủy rồi. Tôi nghĩ có lẽ chúng được giấu ở một nơi kín đáo nào đó, chỉ cần chúng ta cẩn thận quan sát là sẽ tìm được thôi.”

Ghi chú:

1. Thần thú bốn phương theo văn hóa của Trung Quốc và Nhật Bản là bốn con thần thú cai quản bốn phương tức là đông Thanh Long, tây Bạch Hổ, nam Chu Tước, bắc Huyền Vũ.

2. Văn ngôn hay còn gọi là Hán Văn, là một thể ngữ văn cổ đại của Trung Quốc dùng trong sách vở kinh điển truyền thống. Loại văn này dùng ngữ pháp là từ vựng cổ xưa, nay đã bị đào thải và thay thế bằng ngữ văn hiện đại, tức văn bạch thoại ở Trung Quốc.

Chương 46

Bốn Bức Tranh

Lời của anh gầy cực kỳ có lý, thế là chúng tôi lại tiếp tục cẩn thận tìm kiếm thêm lần nữa, không bỏ sót bất cứ chỗ nào. Lần này, ngay đến các vật phẩm để trên bàn cũng được tôi và Tôn Kim Nguyên lấy ra kiểm tra toàn bộ nhưng vẫn chẳng phát hiện ra điều gì. Chỉ có anh gầy vẫn còn đứng đó quan sát bề mặt của bàn trang điểm, bộ dạng cực kỳ tập trung, cứ như đang giám định một món đồ cổ vậy, bàn tay thỉnh thoảng lại đưa ra vuốt ve, cứ liên tục như vậy mười mấy lần mới dừng lại.

Anh gầy nhíu chặt đôi mày, sau khi suy nghĩ liền xoay người nói với Tôn Kim Nguyên: “Đưa thanh đao cổ kia cho tôi.”

Tôn Kim Nguyên đang đứng đó hút thuốc, nghe vậy liền tò mò hỏi: “Anh định làm gì vậy?”

“Cậu cứ đưa đây là được rồi.” Anh gầy thúc giục, xem chừng vừa có phát hiện gì đó.

Tôn Kim Nguyên rút thanh đao cổ từ bên hông ra, đưa cho anh gầy, hỏi tiếp: “Có phát hiện gì sao?”

Anh gầy khẽ gật đầu, sau khi đón lấy thanh đao cổ liền chăm chú quan sát bề mặt bàn trang điểm thêm một chút, sau đó đột nhiên dùng sống đao đập một cái vào mép bàn. Anh ta dùng sức cực mạnh, cả chiếc bàn trang điểm rung lên một hồi, sau đó, trên bề mặt xuất hiện một vết nứt nhỏ. Thế rồi cứ như là phép ảo thuật vậy, vết nứt đó nhanh chóng lan rộng ra, cuối cùng trông chẳng khác nào mạng nhện. Tôi nghĩ chắc không phải anh gầy mới đập một cái mà chiếc bàn trang điểm này đã chuẩn bị vỡ vụn ra đấy chứ?

Lúc này, anh gầy lại chột nở một nụ cười mỉm, khẽ gật đầu, lẩm bẩm: “Hóa ra đúng là như vậy.”

Tôn Kim Nguyên thấy anh gầy đã phá hỏng chiếc bàn có giấu những bức tranh, rồi lại còn ở đó mà cười đắc chí, bèn không kìm được buồn bực hỏi: “Anh có ý gì vậy? Lẽ nào mấy bức tranh đó được giấu trong đá hay sao? Anh đừng có phá hoại linh tinh đấy nhé!”

Hành động của anh gầy khiến cho chúng tôi hết sức bất mãn, nhưng anh ta vẫn thản nhiên nói: “Các cô cậu nhìn cho kỹ đây.” Dứt lời liền đưa tay phủ nhẹ mấy cái trên mặt bàn trang điểm, có điều lần này, anh ta không dùng sức mạnh như vừa rồi.

Chờ sau khi anh ta làm xong xuôi tất cả, chúng tôi ngạc nhiên phát hiện chiếc bàn trang điểm đó hóa ra không hề bị nứt, các vết trông như vết nứt kia chẳng qua là đường nét của những bức tranh mà thôi, lúc này, trên mặt bàn đã xuất hiện bốn bức tranh hoàn chỉnh. Tuy trình độ của người khắc tranh rất bình thường, song vẫn có thể khiến người ta vừa nhìn đã hiểu được nội dung.

Tôi rất kinh ngạc, không biết anh gầy làm sao lại có thể phát hiện ra bí mật này, bèn hỏi: “Sao anh lại phát hiện ra bí mật này vậy?”

Anh gầy cười, nói: “Kỳ thực, truyện tương tự thế này tôi từng được gặp một lần trong một ngôi mộ cổ thời Đường rồi. Nguyên lý đơn giản thôi, sau khi các bức tranh được khắc xong, tác giả sẽ dùng một loại bột thạch cao màu trắng trộn đều với nước, sau đó trét vào các chỗ lồi lõm trên bức tranh, chờ thạch cao khô lại thì sẽ dùng một thứ gì đó tương tự như giấy ráp để đánh bóng. Khiến bề mặt của thạch cao và bàn đá trở nên giống hệt nhau, từ đó tạo ra hiệu quả che giấu rất tốt, người không biết thì không thể phát hiện ra bí mật ẩn giấu bên trong.

Nếu không vì trước đây tôi từng gặp chuyện tương tự thì hôm nay chúng ta có lẽ đã bị thiết kế con con này lừa gạt mất rồi, thực không thể không nói Triệu Cơ quả là tâm tư tinh tế.”

Thiết kế con con? Thế này mà chỉ được coi là thiết kế con con thôi ư? Vào thời cổ đại mà lại có người có thể nghĩ ra loại thiết kế thế này, thực là khiến tôi quá kinh ngạc. Nếu không có anh gầy ở đây, chắc tôi, Tôn Kim Nguyên và Vương Tiên Dao dù có nghĩ nát óc cũng chẳng thể phát hiện ra bí mật này.

Tôn Kim Nguyên cất lời cảm khái: “Xem ra trí tuệ của người cổ đại tuyệt đối không thua kém người hiện đại chúng ta. Bọn họ chỉ thua kém chúng ta về trình độ khoa học kỹ thuật mà thôi. Tôi thật khâm phục người nghĩ ra thiết kế này, ông ta nhất định là rất rành về cơ quan.”

Sau một phen tán thán, chúng tôi đã lại đổ dồn ánh mắt về phía chiếc bàn đá kia, bắt đầu quan sát các bức tranh. Nội dung trên các bức tranh đều rất dễ hiểu:

Bức thứ nhất vẽ ba người, bọn họ đều đeo ba lô sau lưng, một người trong số đó là nữ, mái tóc được buộc theo kiểu sừng dê. Phía trước mặt bọn họ thì có mấy ngọn núi lớn, trong đó ngọn ở chính giữa cao nhất, nổi trội hơn hẳn so với các ngọn núi xung quanh.

Trên bức tranh thứ hai thì có rất nhiều người, mà ba người đeo ba lô trong bức tranh thứ nhất cũng có mặt, nhưng bên cạnh bọn họ lại xuất hiện thêm một người nữa. Người này vừa cao vừa gầy, nhưng vẻ mặt cực kỳ bình tĩnh, trên người không đeo ba lô, song trên tay thì lại cầm một thanh đao cong, đang giao chiến với đám người ăn vận theo lối binh lính.

Trong bức tranh thứ ba có bốn người, chính là người gầy kia cùng với hai nam một nữ trong bức tranh đầu. Bọn họ cùng ở trong một gian phòng, có điều mỗi người lại đứng ở một hướng, nhìn bộ dạng của bọn họ thì hình như đang tìm kiếm thứ gì đó trong phòng.

Bức tranh thứ tư thì có chút kỳ lạ, bên trên vẫn là bốn người vừa rồi, bọn họ đang ở trong một gian phòng khác, so với gian phòng ở bức tranh thứ ba thì rõ ràng là nhỏ hơn rất nhiều. Ngoài ra, bên cạnh của gian phòng đó dường như còn có một bóng người trông khá mờ đang nhìn về phía bốn người kia, trên tay cầm

một thứ gì đó. Không biết là Triệu Cơ cố tình khắc người này lơ mờ như thế hay là khi khắc đến chỗ này thì cô ta dùng sức không đủ, tóm lại bóng người ấy trông rất mơ hồ, ngay đến khuôn mặt cũng chẳng thể nhìn rõ, chỉ có thể thấy được loáng thoáng những đường nét của một con người, cho nên tôi mới nói rằng đó là một bóng người.

Sau khi xem xong bốn bức tranh này, tôi cảm thấy vô cùng kinh ngạc, thậm chí khâm phục tài tiên tri của Triệu Cơ.

Vương Tiên Dao nói: “Rất rõ ràng, nhân vật trong bốn bức tranh này chính là bốn người chúng ta, bởi lẽ nội dung trong ba bức tranh đầu tiên đều là những chuyện mà chúng ta vừa phải trải qua cách đây chưa lâu, hơn nữa tướng mạo của mỗi người đều được khắc họa rất riêng biệt. Người vừa cao vừa gầy kia chính là tiên bối, người phụ nữ duy nhất thì đương nhiên là tôi rồi, còn người dáng cao, không béo không gầy kia chính là Vân Sơn, Kim Nguyên thì là người còn lại.”

Kỳ thực ngay từ khi nhìn thấy bức tranh đầu tiên, tôi đã biết được các nhân vật bên trong đó là ai rồi. Chẳng bởi điều gì khác, chỉ từ trang phục của các nhân vật trong tranh là đã có thể nhìn ra phần nào. Người thời cổ đại làm gì có loại áo cộc thế kia chứ, đó rõ ràng là thứ mà chỉ người hiện đại mới có, huống chi bọn họ còn đeo ba lô nữa.

Nội dung trong ba bức tranh đầu tiên đều là chuyện mà chúng tôi từng trải qua, còn nội dung trong bức tranh thứ tư, rất hiển nhiên, là chuyện mà chúng tôi sắp gặp phải trong tương lai.

Tôi đưa mắt qua nhìn Tôn Kim Nguyên, trầm giọng nói: “Nội dung trong bức tranh đầu tiên đã rất rõ ràng, chính là tình cảnh khi ba người chúng ta tới Đại Hạp Cốc. Cậu nhìn ngọn núi kia đi, chính là ngọn chính của núi Lương Vương. Còn bức tranh thứ hai cũng rất dễ hiểu, địa điểm chính là nơi Lương Vương cất giấu bảo vật, còn anh gầy thì đang cầm thanh đao cổ giao chiến với đối phương. Nội dung trong bức tranh thứ ba cũng rất đơn giản, địa điểm chính là gian phòng đá này, lúc đó chúng ta đang ở trong phòng tìm kiếm cơ quan để rời khỏi đây.”

Triệu Cơ quả nhiên có tài tiên đoán siêu phàm, nhưng nội dung trong bức tranh thứ tư rốt cuộc là gì đây? Rất hiển nhiên, trọng điểm cần quan tâm đến là bóng người mơ hồ kia, nhưng người đó là ai chứ?”

Nhìn vào bức tranh cuối cùng, anh gầy tỏ ra hết sức kinh ngạc, chẳng biết có phải là vì đã nghĩ ra điều gì đó đặc biệt hay không. Anh ta nói: “Tôi nghĩ, chỉ khi nào chúng ta trải qua rồi thì mới có thể biết được nội dung trong bức tranh thứ tư này.”

Tôn Kim Nguyên không ngừng lẩm bẩm hai chữ “cái bóng”, hình như đã nhớ ra một điều cực kỳ quan trọng, rồi đột nhiên cậu ta biến hẳn sắc mặt, nói: “Bóng người mơ hồ đó liệu có phải chính là kẻ đã ném trái nỏ về phía chúng ta

hay không? Nếu thật sự là vậy, phải chăng tiếp theo đây, chúng ta sẽ gặp lại hắn? Có điều như thế cũng tốt, tớ đang muốn xem xem kẻ định hại chúng ta đó rốt cuộc là thần thánh phương nào. Nếu hắn không thể đưa ra một lời giải thích rõ ràng cho việc mà hắn đã làm lúc trước, lão Tôn tớ đây nhất định phải lấy mạng hắn mới được, hừ!”

Kẻ định hại chúng tôi không chỉ cực kì cẩn thận, hơn nữa ra tay còn vô cùng tàn độc, nếu tiếp theo đây chúng tôi gặp phải hắn, vậy thì phải hết sức cẩn thận mới được, bằng không sẽ rất dễ bị thua thiệt trong tay hắn. Có điều những việc mà hắn làm rốt cuộc là vì mục đích gì đây? Tại sao hắn phải làm như vậy? Tôi nghĩ chuyện này tuyệt đối không đơn giản, mà trong bốn bức tranh dự đoán tương lai của Triệu Cơ đã có một bức nhắc tới hắn, vậy thì chúng tôi cũng là một nhân vật hết sức quan trọng.

“Tạm thời đừng quan tâm đến mấy chuyện đó vội, mau lại đây xem này. Ở đây còn có mấy chữ nữa, có lẽ là lời nhắc nhở của Triệu Cơ với chúng ta đây.” Không biết tự bao giờ, sự chú ý của anh gậy đã quay trở lại bàn trang điểm. Lúc này, anh ta đang vừa nói vừa vẫy tay gọi chúng tôi.

Chúng tôi đi qua đó xem thử, thấy ở góc dưới bên phải của bức tranh thứ tư quả nhiên có khắc mấy chữ nhỏ. Ban đầu, sự chú ý của chúng tôi đều đổ dồn vào bốn bức tranh kia, thành ra không quan tâm tới những nơi khác, nếu không nhờ có anh gậy tinh ý, chắc chúng tôi đã bỏ sót mất chỗ này rồi.

Anh gậy tuy đã lật đầu nhiều năm, song sự nghiên cứu đối với chữ nghĩa thời cổ đại thì lại chẳng hơn chúng tôi là mấy, do đó trách nhiệm phiên dịch vẫn phải trông cậy vào Vương Tiên Dao.

Có điều đây cũng là chuyện thường tình, các chuyên gia lật đầu chủ yếu chỉ quan tâm đây là mộ của triều đại nào, bên trong mai táng ai, liệu có chạp bầy gì hay không, còn về các chữ cổ rồi rắm đó, nói thực lòng, có mộ cổ của triều đại nào mà bọn họ không đi trộm, nếu đi nghiên cứu về chữ nghĩa thì há chẳng phải cần nghiên cứu chữ của tất cả triều đại hay sao?

Việc này thật là quá mất thời gian, chắc trên đời này chẳng có ai lại đi làm vậy.

Vương Tiên Dao tự trách: “Đúng thế, sao tớ lại không nghĩ tới bức tượng gỗ này nhỉ? Thứ mà Triệu Cơ cầm trong tay chẳng phải chính là một chiếc gậy như ý sao?”

Rốt cuộc đã phá giải được câu đố sáu chữ này, mấy người chúng tôi vô cùng mừng rỡ, ai nấy đều nở một nụ cười tươi như hoa. Anh gậy sợ chúng tôi vui quá sinh buồn, bèn nhắc nhở: “Được rồi, tôi phải khởi động cơ quan đây. Đề phòng bất trắc, các cô cậu hãy lùi lại phía sau đi.”

Chúng tôi làm theo ý của anh gậy, lùi về phía sau liền mấy bước, nhìn bức tượng gỗ đồ sộ kia từ xa. Anh gậy tập trung tinh thần, giơ cao hai tay, cầm lấy

chiếc gậy như ý trong tay bức tượng gỗ kia. Hai tay anh gậy cùng nắm chặt gậy như ý, nhẹ nhàng đẩy lên trên, thế rồi ngay sau đó, bức tường trước mặt chúng tôi rung lên một chập, trên tường mở ra một ô cửa ngầm, chúng tôi nhìn thấy thế thì không kìm được vô cùng kích động.

Chương 47

Cơ Quan

Anh gậy nói chúng tôi đã bị đói suốt một ngày trời rồi, cần phải mau chóng rời khỏi nơi này, không thể chậm trễ thêm nữa, rồi anh ta liền đi trước mở đường, tiến vào bên trong ô cửa ngầm kia, mấy người chúng tôi lần lượt theo sát phía sau.

Phía sau cánh cửa ngầm là một dãy cầu thang đá vươn dài lên phía trên, bên trong bám đầy mạng nhện, trên mặt đất bụi bặm phủ đầy, chắc hẳn đã rất lâu rồi chưa có người nào lui tới. Anh gậy dùng thanh đao gỗ gạt đám mạng nhện trước mặt ra, đồng thời nhắc nhở chúng tôi: “Nhện trong mộ cổ thường rất độc, các cô cậu nhớ phải cẩn thận, cố gắng đừng đi sát vào tường nhé!”

Được anh gậy nhắc nhở như vậy, tôi bỗng lại nhớ tới một việc, đó là lần trước Vương Tiên Dao từng bị con gì đó đốt vào đầu gối một cái, sau đó thì trúng phải kịch độc, liệu đó có phải là nhện không nhỉ?

Dãy cầu thang đá chạy dài lên phía trên hơn hai mươi mét, sau đó liền biến thành đất bằng. Đi lên xem thử, chúng tôi phát hiện nơi này hóa ra là một cái hang, hơn nữa còn rất âm thấp, mùi bùn đất cực kỳ nồng đậm, mang tới cho người ta cảm giác vô cùng ngọt ngào. Tôn Kim Nguyên nói với tôi: “Vân Sơn, hình như chúng ta đã từng tới nơi này rồi thì phải?”

“Vậy ư?” Tôi vốn không nhớ lắm, nhưng nghe Tôn Kim Nguyên nhắc nhở như vậy thì liền thấy nơi này hình như khá quen thuộc.

Tôn Kim Nguyên thấy tôi còn chưa nhớ ra, bèn nhắc thêm: “Cậu còn nhớ cái hang mà chúng ta đã rơi xuống mười lăm năm trước không?”

Chuyện cười, tôi thậm chí, dù có quên cậu thì cũng không thể nào quên được tao ngộ lần đó, dù đã mười mấy năm trôi qua nhưng ấn tượng vẫn vô cùng sâu sắc. Tôi bèn nói: “Nhớ chứ, vậy thì sao?”

“Thế có còn nhớ cái tổ chim đó không? Nơi đó cũng là một cái hang, kích thước gần giống thế này, hơn nữa bên trong cũng có mùi bùn đất rất đậm, chúng ta còn từng giết rắn ở đó nữa, cho nên có ấn tượng rất sâu sắc về nơi đó.” Tôn Kim Nguyên nói tới đây thì trên mặt liền lộ ra một tia cảnh giác, sau đó mới nói tiếp: “Liệu có khi nào nơi đây cũng có loại rắn khổng lồ đó không nhỉ?”

Cẩn thận nhớ lại một chút, tôi phát hiện quả đúng như lời Tôn Kim Nguyên nói, cái hang này có mấy phần giống với cái hang có tổ chim kia. Rồi tôi nói:

“Phi phui cái mồm của cậu đi, nói thực lòng, tôi sợ nhất là cái mồm thối hoác của cậu đấy, nói cái gì là cái đó tới ngay.”

Vương Tiên Dao quan sát quy mô của hang động này một chút, rồi nghiêm túc nói tới chúng tôi: “Nơi này quả thực rất giống với cái hang động trước kia, có điều tớ nghĩ ở đây không có loài rắn khổng lồ đó đâu. Các cậu thử nghĩ mà xem, nếu ở đây thường xuyên có rắn lớn qua lại, vậy thì chỗ mạng nhện mà chúng ta nhìn thấy khi này sẽ chẳng được nguyên vẹn như thế.”

Hang động này không dài lắm, sau khi đi chừng hơn mười phút, chúng tôi liền nhìn thấy cửa ra, đi vào đó xem thử, hóa ra trước mặt là một đường hầm, có điều so với đường hầm mà chúng tôi đã qua trước đó thì rộng hơn nhiều, dù có mười mấy người sắp thành hàng ngang mà đi cũng không có vấn đề gì. Dưới sự dẫn dắt của anh gầy, chúng tôi đi thẳng vào trong đường hầm đó.

Đi được nửa đường, chúng tôi chợt nghe thấy có những tiếng động lớn vang lên, dường như có cơ quan nào đó vừa được phát động. Ngay sau đó, anh gầy liền kêu to một tiếng “cẩn thận”, bảo chúng tôi lập tức lùi lại phía sau. Nhưng đã muộn, từ trong những khe nứt ở hai bức tường hai bên phải trái bay ra rất nhiều lưỡi đao hình trăng khuyết, bên trên lấp lánh những tia sáng lạnh băng, cực kỳ sắc bén.

Đối mặt với một phen biến cố thế này, chúng tôi làm sao kịp phản ứng, tất cả đành lẫn người xuống đất rồi lùi về phía sau, không ai dám tùy tiện tiến thêm bước nào nữa. Lúc này, trên người chúng tôi đều đã xuất hiện vô số vết thương, nhưng may mà không ai bị những lưỡi đao đó cắm vào người, bằng không đã biến thành con nhím rồi.

Tôn Kim Nguyên tức tối mắng lớn: “Khôn kiếp, sao đang yên đang lành mà ở đây lại xuất hiện cơ quan phi đao như vậy? Lẽ nào chúng ta đã đi vào cửa Tử?”

Anh gầy khẽ lắc đầu, nói: “Nơi này có lẽ không phải là cửa Tử, bằng không cơ quan sẽ không chỉ đơn giản như vậy? Nếu không thì để tôi nói cho cậu biết, đã gọi là cửa Tử thì bên trong đó chỉ có sự chết chóc mà thôi, người xông vào tuyệt đối không có cơ hội sống sót. Trong khi đó, cơ quan trước mắt chủ yếu chỉ có tác dụng phòng ngự, nếu cẩn thận ứng phó thì chẳng khó gì để vượt qua, điều mấu chốt là không được đụng vào các cơ quan ngầm dưới đất.”

Mặt đất được lát toàn bộ bằng những viên gạch xanh cỡ lớn, hơn nữa con đường này lại dài tới ba chục mét có dư, không ai biết viên gạch nào giấu cơ quan. Tôi bèn hỏi anh gầy: “Làm sao để tránh khỏi các cơ quan đó đây? Trên mặt đất có nhiều gạch quá, chẳng ai có thể khẳng định viên nào có vấn đề, viên nào không cả, chẳng lẽ chúng ta phải thử từng viên một ư?”

Vương Tiên Dao lập tức phản đối: “Tuyệt đối không thể thử được, việc đó nguy hiểm lắm, sơ sẩy một chút là mất mạng ngay đấy!”

Vấn đề này thực sự khá nghiêm trọng, trong số bốn người, bất kể là ai đi mạo hiểm chúng tôi cũng đều không đồng ý, bởi vì tôn chỉ của chúng tôi bây giờ là không để ai bị thương thêm nữa.

Anh gầy đột nhiên nói: “Có cách rồi. Dưới một số viên gạch đúng là có cơ quan, nhưng cần phải có một trọng lượng nhất định đè lên thì cơ quan đó mới có thể phát động. Nói cách khác, khi trọng lượng không đủ, các viên gạch có vấn đề sẽ không lún xuống, như thế cơ quan sẽ không thể nào phát động được.”

Đúng thế, tình huống bây giờ chính là như vậy, song điều mấu chốt là chúng tôi không biết những viên gạch nào có vấn đề, cho nên không thể tránh được. Nhưng anh gầy vừa mới nói là “có cách rồi”, phải chăng anh ta đã nghĩ được biện pháp gì đó?

Tôi hỏi: “Anh có cách ư? Cơ quan này không phải chuyện đùa đâu, cần phải phân tích cho kĩ trước đã rồi mới có thể đi thử được, bằng không thì nguy hiểm lắm.”

Anh gầy khẽ gật đầu, ngầm nói là anh ta hiểu ý của tôi, sau đó liền giải thích: “Cách mà tôi nói có lẽ là khả thi đấy. Cậu thử nghĩ xem, nếu những viên gạch có vấn đề cần phải có trọng lượng hai mươi lăm cân mới có thể lún xuống, vậy trọng lượng mười lăm cân thì sao? Phải chăng là không đạt tới yêu cầu để phát động cơ quan? Nếu đúng là như vậy, cách của tôi thực sự có thể dùng được đấy”.

Tác dụng chủ yếu của cơ quan này là để phòng người ngoài tiến vào, cho nên yêu cầu để các viên gạch có giấu cơ quan lún xuống có lẽ là thể trọng bình thường của một người. Nếu hạ yêu cầu xuống quá thấp, chẳng hạn như chỉ cần mười lăm cân đã có thể khiến viên gạch có vấn đề lún xuống, như vậy cần phải có độ chuẩn xác khá cao trong khi chế tạo cơ quan, tin rằng trình độ của người thời cổ còn chưa phát triển tới mức ấy.

Chúng tôi liền xác định trọng lượng để phát động cơ quan vào khoảng năm mươi cân, nhưng để cho chắc chắn thì tính rằng có lẽ trọng lượng trên hai mươi lăm cân đã có thể khiến cơ quan phát động rồi. Nhưng như thế thì sao chứ? Trong số bốn người chúng tôi, có ai mà lại nhẹ hơn hai mươi lăm cân ư? Đáp án rõ ràng là không rồi.

Nhưng anh gầy lại nói là anh ta có cách, tôi thật sự rất ngạc nhiên, lẽ nào bốn người chúng tôi có thể mọc cánh mà bay qua chỗ này? Thế rồi ba chúng tôi không kìm được đồng thanh hỏi: “Anh có cách gì vậy?”

Anh gầy nói: “Nếu trọng lượng trên hai mươi lăm cân mới có thể phát động cơ quan, vậy thì trọng lượng dưới hai mươi lăm cân hẳn là không có vấn đề gì rồi. Do đó, tôi nghĩ ra một cách rất đơn giản. Đó là chúng ta hãy nằm ngang xuống đất và lăn đi dọc theo những viên gạch, như vậy trọng lượng cơ thể của chúng ta sẽ được chia ra thành nhiều phần. Tôi xem thử rồi, mỗi viên gạch ở đây dài rộng đều vào khoảng bốn mươi centimet, nếu chúng ta nằm xuống mà

lăn, thân thể sẽ đồng thời tiếp xúc với bốn viên gạch, cứ chia bình quân ra thì mỗi viên gạch sẽ chỉ phải chịu trọng lượng dưới hai mươi cân thôi, như thế chẳng phải chúng ta sẽ có thể vượt qua cửa ải này sao?”

Cách này quả thực không nằm trong phạm vi suy nghĩ của chúng tôi, bởi lẽ tiềm thức nói với chúng tôi rằng, trên mặt đất phía trước có cơ quan, chúng tôi không thể chạm vào đó được, bằng không cơ quan sẽ phát động.

Gặp lúc nguy cấp mà vẫn bình tĩnh không bối rối, đây chính là ưu điểm lớn nhất của anh gầy, lại cộng thêm thân thủ phi phàm của anh ta nữa, rõ ràng là đã có đủ mọi tiêu chuẩn của một cao nhân, điều này khiến tôi không thể không khâm phục.

Sau một phen bàn bạc, bốn người chúng tôi nhất trí cho rằng cách của anh gầy có thể thực hiện được, mà đây cũng là cách khả thi nhất hiện giờ. Để cho chắc chắn, anh gầy nói người đầu tiên thử nghiệm nên là Vương Tiên Dao, không vì điều gì khác, chỉ vì thể trọng của cô nàng nhẹ nhất trong số chúng tôi, nếu cô nàng có thể bình yên qua được, vậy thì chúng tôi biện pháp của anh gầy thật sự khả thi.

Nhưng chúng tôi vẫn phải có sự chuẩn bị sẵn về tâm lý, vì lẽ như phán đoán của anh gầy không chuẩn xác, vậy Vương Tiên Dao há chẳng phải sẽ vô cùng nguy hiểm ư? Cho nên anh gầy nói chúng tôi còn phải buộc một sợi dây thừng đủ dài vào người Vương Tiên Dao, một khi Vương Tiên Dao nửa đường làm cơ quan phát động thì chúng tôi còn có thể lập tức kéo cô nàng về, từ đó làm giảm mức độ rủi ro xuống thấp nhất.

Dây thừng leo núi thì chúng tôi có, độ dài cũng không thành vấn đề. Tôn Kim Nguyên lập tức lấy từ trong ba lô ra một cuộn dây thừng, sau đó hai người chúng tôi cùng nhau buộc chặt dây thừng vào chỗ thắt lưng của Vương Tiên Dao. Tôn Kim Nguyên lau mồ hôi trán: “Ôi, tởm tởm vào mấy ngôi mộ cổ rồi, tuy bên trong cũng có chút nguy hiểm, song đây là lần đầu tiên tởm tởm phải một ngôi mộ cổ như thế này, có rợn không lồ, có quái thú, có xác chết biết đi, lại còn có cả lão yêu quái bắt tử nữa, căn bản chẳng có chỗ nào là an toàn hết.”

Wang Tiên Dao giật mạnh sợi dây thừng ở chỗ thắt lưng mấy cái để kiểm tra xem có đủ chắc chắn hay không, sau khi xác định là không có vấn đề gì bèn vỗ vai Tôn Kim Nguyên mấy cái an ủi: “Đừng nghĩ nhiều nữa, đã tới bước này rồi, chúng ta chỉ có thể bình tâm đối mặt mà thôi.”

Anh gầy xưa nay làm việc gì cũng cẩn thận, tuy ba người chúng tôi đều đã kiểm tra và thấy dây thừng đủ chắc chắn rồi, nhưng anh ta vẫn phải tự kiểm tra thêm lần nữa mới yên tâm. Thấy đã không còn vấn đề gì, anh ta lại nói với chúng tôi: “Trong ba lô leo núi của các cô cậu có những thứ gì vậy? Nếu không phải là đồ thiết yếu thì hãy vứt đi, như thế có thể làm giảm trọng lượng của chúng ta đi một chút đấy.”

Ba lô leo núi của tôi chủ yếu là đựng đồ ăn, có điều tất cả những thứ ăn được đều đã bị ăn sạch từ lâu rồi, hiện giờ bên trong đó kỳ thực chỉ còn lại một số

loại công cụ cỡ nhỏ, to nhất thì cũng chỉ là một chiếc bếp lò không khói mà thôi. Song những thứ đó mãi đến bây giờ vẫn chưa phát huy được tác dụng, tôi nghĩ có lẽ sau này cũng không cần dùng được nữa, bèn tháo ba lô leo núi xuống vứt sang một bên.

Vương Tiên Dao mở ba lô của mình ra kiểm tra một chút, rồi nói với chúng tôi: “Gậy huỳnh quang vốn mang theo không nhiều, cho nên sớm đã dùng hết. Còn đèn pin bây giờ chiếu sáng cũng yếu lắm, pin dự phòng thì hết mất rồi, có tráp pha lê với dạ minh châu trên tay Vân Sơn, mấy cái đèn pin có thể vứt đi được rồi. Song ở đây vẫn còn một chiếc hòm cứu thương khẩn cấp, thứ này tớ muốn giữ lại.” Dứt lời, Vương Tiên Dao liền đem bỏ hết những thứ vô dụng ra ngoài, chỉ để lại chiếc hòm cứu thương khẩn cấp kia.

Anh gầy lại nhìn qua phía Tôn Kim Nguyên, vì bây giờ chỉ còn mỗi cậu ta là đang ngân ngơ đứng đó, dường như không định mở ba lô của mình ra để vứt bỏ đồ thừa. Anh gầy nói với cậu ta: “Tại sao cậu còn chưa mở ba lô ra kiểm tra? Lẽ nào các thứ trong ba lô của cậu đều là đồ thiết yếu, nhất định phải dùng đến?”

Khi xuất phát, ba người chúng tôi đã phân phối chi tiết những món đồ mà mỗi người phải mang theo, trong đó đồ ăn, đồ nhóm lửa cùng với một ít công cụ chiếu sáng, đồ phòng ngự thì được giao cho Vương Tiên Dao, Tôn Kim Nguyên thì chuyên trách các món đồ cỡ lớn, chẳng hạn như thang leo núi, dây thừng, xẻng gấp.

Xẻng gấp đã từng được dùng trong lúc đào hầm ở địa lao, sau đó Tôn Kim Nguyên lại lấy nó ra làm vũ khí, cuối cùng thì đánh mất trong quá trình giao chiến với lũ xác chết biết đi. Thang dây đã dùng khi xuống chỗ cắm địa có giấu bảo vật của Lương Vương, song cuối cùng mọi người lại quên cầm theo, do đó cũng chẳng còn. Dây thừng thì vừa được Tôn Kim Nguyên lấy ra để buộc vào thắt lưng của Vương Tiên Dao, vậy nên lúc này lẽ ra trong ba lô của Tôn Kim Nguyên phải chẳng còn thứ gì nữa mới đúng.

Ấy vậy mà chiếc ba lô trên lưng Tôn Kim Nguyên lại căng phồng cả lên, vừa nhìn đã biết là có chứa không ít thứ bên trong, tôi nghĩ gã khôn này mười phần thì có tám, chín là đã tiện tay bỏ không ít đồ tùy táng trong đó rồi.

Thấy Tôn Kim Nguyên mãi vẫn không chịu trả lời câu hỏi của anh gầy, tôi liền hỏi giọng thăm dò: “Ba lô của cậu trông nặng quá, bên trong chắc là có đựng không ít đồ đúng không? Mau lấy hết ra đây xem nào, những thứ vô dụng thì cứ vứt đi là được, mang theo chỉ tổ nặng thân chứ có tác dụng gì đâu.”

Tôn Kim Nguyên xốc lại chiếc ba lô leo núi sau lưng, lộ ra vẻ chột dạ nói với tôi: “Không cần đâu, bên trong đó toàn là các công cụ thiết yếu cả, ngoài ra không có gì khác.”

Tôi “ừm” một tiếng, khẽ gật đầu, giả bộ tin lời cậu ta nhưng lại thừa dịp cậu ta sơ ý mà đưa tay kéo chiếc ba lô leo núi trên lưng cậu ta xuống. Tôn Kim

Nguyên thấy tôi đột nhiên tập kích, sắc mặt tức thì tái xanh, tức tối nói: “Được lắm, Vân Sơn, không ngờ cậu lại không tin tớ.”

Có quý mới tin cậu đấy! Tôi không thèm để ý tới cậu ta, tiếp tục kéo ba lô, song Tôn Kim Nguyên quá khỏe, tôi căn bản không cự lại được. Anh gầy thấy thế thì còn ác hơn tôi, lặng lẽ đi tới trước mặt Tôn Kim Nguyên, đưa hai tay tới thọc vào hai bên nách cậu ta. Tôn Kim Nguyên buồn quá đành phải buông tay ra, thế là chiếc ba lô ấy đã rơi vào trong tay tôi. Tôi mở ra xem thử, khốn kiếp, bên trong đó toàn là đồ tùy táng, có vàng thỏi, đồ đựng, thậm chí ngay đến mấy hộp đồ trang điểm trên bàn của Triệu Cơ cậu ta cũng không bỏ qua.

Tôi nói với cậu ta: “Tên khốn cậu đúng là xấu tính quá đấy, đừng nói là người anh em đây không có nghĩa khí nhé, cậu mau lựa lấy mấy món đồ đáng tiền nhất đi, những thứ khác thì bỏ lại, đừng có tham lam quá kéo mang họa đấy.”

Tôn Kim Nguyên vẫn không chịu phục, nói tôi và anh gầy hò nhau bắt nạt cậu ta. Vương Tiên Dao hết sức nôn nóng, bèn nghiêm mặt lại nói với Tôn Kim Nguyên: “Vi tiền, lẽ nào ngay đến tính mạng cậu cũng không cần nữa?”

Tôn Kim Nguyên bấy lâu vẫn luôn độc thân, hơn mười năm trước, nghe nói Vương Tiên Dao đã lấy chồng, cậu ta từng say lúy túy với tôi một phen. Mấy năm sau, nghe nói Vương Tiên Dao đã ly hôn, cậu ta giống như vừa được uống canh thập toàn đại bổ, hưng phấn vô cùng, nhất quyết bám lấy tôi đòi không say không về, bởi cậu ta đã lại có cơ hội được nối tiếp duyên xưa với Vương Tiên Dao. Do đó, cậu ta có thể không nghe lời ai khác, nhưng với Vương Tiên Dao thì luôn răm rắp vâng lời.

Lúc này, thấy Vương Tiên Dao đã nổi nóng, Tôn Kim Nguyên hậm hực lườm tôi một cái, làu bàu: “Nể mặt Tiên Dao nhà tớ, lần này tớ tạm thời tha cho cậu đấy.” Nói rồi, liền chọn lấy những món đồ tốt trong ba lô mà nhét cả vào các túi quần túi áo, mãi đến khi không nhét nổi nữa mới chịu thôi.

Chương 48

SỰ LỰA CHỌN GIỮA TÌNH BẠN VÀ BẢO VẬT

Sau khi xong việc với Tôn Kim Nguyên, chúng tôi liền hành sự theo kế hoạch, chuẩn bị để Vương Tiên Dao đi qua chỗ cơ quan trước tiên. Thấy mấy người chúng tôi đều có vẻ căng thẳng, Vương Tiên Dao cười nói: “Đừng lo, nhất định sẽ ổn thôi.” Nói rồi liền đi tới bên mép của khu vực lát gạch xanh.

Nếu nói không sợ thì tuyệt đối là nói dối, ngay cả Vương Tiên Dao cũng không ngoại lệ. Nhìn con đường tử vong trước mắt, cô nàng nhẹ nhàng vận động chân tay để cho thân thể mình đạt tới trạng thái tốt nhất, sau đó làm theo yêu cầu của anh gầy, nằm ngang xuống đất, hít sâu một hơi rồi bắt đầu lăn về phía đối diện.

Đoạn đường lát gạch xanh này dài khoảng hơn ba mươi mét, nếu dựa theo tốc độ lăn bình thường thì chỉ cần khoảng hơn một phút là có thể lăn qua được. Có điều vì biết bất cứ lúc nào cũng có thể gặp phải cơ quan, do đó Vương Tiên Dao không dám sơ suất, mỗi vòng đều lăn rất cẩn thận, thành ra tốc độ chậm đi rất nhiều.

Chúng tôi căng thần nhìn Vương Tiên Dao lăn về phía trước, anh gầy thì thỉnh thoảng lại cất lời nhắc nhở, yêu cầu cô nàng phải chú ý sự cân bằng của cơ thể, đặc biệt là vị trí mông, bởi nơi đó nhiều thịt, trọng lượng đè xuống rất lớn, cần phải cố hết sức buông lỏng thân thể mới được.

Vương Tiên Dao không dám phân tâm, nhưng trong lòng thì đã ghi nhớ từng lời của anh gầy. Ước chừng năm phút sau, cô nàng rốt cuộc đã không phụ sự kỳ vọng của mọi người, tới được phía bên kia, dọc đường không phát sinh sự cố nguy hiểm nào.

Vương Tiên Dao hưng phấn đứng bật dậy, vẫy vẫy tay nói với chúng tôi: “Thành công rồi, mọi người mau qua đây đi.” Vừa nói, cô nàng vừa cởi sợi dây thừng buộc bên hông ra, sau đó cất vào trong ba lô leo núi.

Thể trọng của Vương Tiên Dao nhẹ nhất trong số bốn người chúng tôi, do đó cô nàng có thể bình an vượt qua cửa ải này không có nghĩa là người khác cũng vậy, lúc này, chúng tôi vẫn tuyệt đối không thể sơ sẩy chút nào.

Thấy Vương Tiên Dao đã thuận lợi qua được bên kia, Tôn Kim Nguyên cười nói: “Xem ra trí tuệ của cô nhân cũng chỉ có vậy mà thôi, thứ cơ quan này còn chẳng phải là bị mấy người chúng ta dễ dàng phá giải đó ư? Được rồi, tôi đi trước mọi người một bước đây.”

Tôn Kim Nguyên nói xong liền bình tĩnh bước tới bên rìa khu vực lát gạch xanh, sau khi nằm xuống còn không quên ôm quyền hành lễ với chúng tôi, ý bảo cậu ta xin phép đi trước đây. Tuy cách phá giải cơ quan là do anh gầy nghĩ ra, nhưng lúc này anh ta vẫn không dám lơ là chút nào, không kìm được lên tiếng nhắc nhở Tôn Kim Nguyên: “Nhất định đừng sơ ý nhé, phải cẩn thận đấy!”

Tôn Kim Nguyên khẽ gật đầu, sau đó bắt đầu lăn đi. Cậu ta cực kỳ lớn mật, chẳng chịu nghe theo lời khuyên, ngay từ vòng lăn đầu tiên tốc độ đã nhanh hơn hẳn so với Vương Tiên Dao, xem ra cậu ta chẳng coi lời khuyên của anh gầy ra gì. Còn chưa đến hai phút, cậu ta đã lăn được quá nửa hành trình, song cũng may mà không xảy ra vấn đề gì.

Lúc này chỉ cần lăn thêm mười mấy vòng nữa là Tôn Kim Nguyên sẽ tới được phía bên kia, nhưng thật không khéo làm sao, một thỏi vàng chọt rơi ra từ trong túi quần của cậu ta. Tay này quả đúng là yêu tiền hơn mạng, lập tức đưa tay về phía thỏi vàng đó, khiến tôi với anh gầy nhìn mà lòng nóng như lửa đốt, mồ hôi lạnh tuôn ra đầm đìa.

Anh gầy lớn tiếng hét: “Đừng nhặt nữa, thứ đó không đáng tiền bằng tính mạng đâu.”

Tôn Kim Nguyên làm sao chịu nghe, vẫn đưa tay về phía thỏi vàng đó. Chỉ nghe anh gầy nhỏ giọng nói: “Hồng rồi, một khi dùng sức thân thể sẽ mất cân bằng ngay.”

Lời của anh gầy vừa dứt, tôi đã nhìn thấy từ trên hai bức tường ở hai bên lóe lên những tia sáng lạnh ngắt, mười mấy thanh phi đao đồng loạt bay về phía Tôn Kim Nguyên.

Tôn Kim Nguyên phản ứng cực nhanh, vừa nghe thấy tiếng động lạ vang lên liền không dám tiếp tục nhặt thỏi vàng kia nữa, xoay mạnh eo một cái, lăn nhanh hết cỡ về phía Vương Tiên Dao. Rốt cuộc cậu ta cũng đã tránh kịp, tuy có mấy lưỡi đao bay sát sạt qua đầu cậu ta nhưng không gây ra chút thương tích nào. Sau khi đứng dậy, cậu ta còn làu bàu: “Khốn kiếp, đúng là nguy hiểm quá!”

Sau Tôn Kim Nguyên thì đến lượt tôi. Nói thực lòng, khi nhìn Vương Tiên Dao và Tôn Kim Nguyên lăn, tôi vô cùng lo lắng, bây giờ đến lượt mình thì không tránh khỏi có chút chột dạ, có điều tôi rút cuộc vẫn bình an tới được bên kia, sau đó anh gầy cũng vậy.

Sau khi qua đoạn đường đó, trước mặt chúng tôi xuất hiện một bức tường, ngoài ra chẳng hề có cửa ra nào cả. Anh gầy nói trên bức tường này nhất định có cơ quan, bèn cẩn thận tìm kiếm, chúng tôi tất nhiên cũng ra tay giúp đỡ. Không bao lâu sau, anh gầy tìm được một viên gạch có thể ấn lún vào, bèn đẩy mạnh một cái, bên cạnh liền mở ra một cánh cửa nhỏ.

Chúng tôi vừa đi vào bên trong, cánh cửa đó lập tức đóng lại, khôi phục bộ dạng ban đầu, thế rồi chúng tôi chăm chú quan sát tình hình xung quanh, thấy nơi này là một gian phòng đá nhỏ, trên dưới phải trái đều được lát đá cẩm thạch trắng, mà phía trước mặt cũng không có cửa ra, điều này có nghĩa là chúng tôi còn phải mất công tìm kiếm một lần nữa mới được.

Anh gầy nói mọi người cũng đã mệt rồi, chi bằng ngồi xuống nghỉ ngơi một lát, sau đó hãy tiếp tục tìm kiếm. Chúng tôi đều muốn nghỉ ngơi từ lâu rồi, bây giờ lại vừa hay gặp được một nơi không có gì nguy hiểm, thế là tất cả cùng ngồi phịch xuống đất, chẳng ai còn muốn đứng dậy nữa, cảm giác đau mới nhanh chóng lan khắp toàn thân.

Lúc này, anh gầy tranh thủ lúc rảnh rỗi, tỏ ra rất nghiêm túc nói với ba người chúng tôi: “Nếu chúng ta có thể ra ngoài, các cô cậu có thể giao trách pha lê và dạ minh châu cho tôi không?”

Chúng tôi đều có chút kinh ngạc, không ngờ anh gầy lại đột nhiên đưa ra yêu cầu này. Thần khí thì có ai lại không muốn có, huống chi chúng tôi còn phải bỏ ra rất nhiều công sức mới lấy được, cứ thế này tặng cho người khác thì thật sự

có chút không đành lòng. Thấy ba người chúng tôi đều im lặng, anh gầy lại nói tiếp: “Yên tâm, tôi không lấy không đâu, mà sẽ bỏ ra một số tiền lớn để mua lại.”

Tuy chỉ mới quen nhau chưa lâu, nhưng chúng tôi không thể không thừa nhận anh gầy đúng là một người cực kỳ trọng nghĩa. Bất kể là gặp phải chuyện nguy hiểm gì anh ta cũng xông lên đầu tiên, điều này khiến cho ba người chúng tôi ít nhiều đều thầm nẩy sinh một tia cảm động. Trong hành trình lần này, nếu như không gặp được anh gầy thì ba người chúng tôi nhất định đã mất mạng từ lâu rồi.

Cho nên nếu như anh ta muốn có tráp pha lê và dạ minh châu, dù tôi có chút không đành lòng nhưng cũng tuyệt đối không có gì để nói. Tôi tin rằng Tôn Kim Nguyên và Vương Tiên Dao cũng đều có suy nghĩ như vậy. Hơn nữa, anh ta cũng đã nói là sẽ dùng một số tiền lớn để mua lại, chúng tôi ít nhiều gì cũng nên nể mặt anh ta một chút. Huống chi với bản lĩnh của anh ta thì hoàn toàn có thể đoạt lấy hai món báu vật này từ trong tay chúng tôi, sau đó giết người diệt khẩu, thế chẳng phải là thần không biết quỷ không hay ư? Có điều, nếu anh ta có suy nghĩ như vậy thì đã chẳng liều mạng để cứu chúng tôi rồi.

Sở dĩ anh ta nói chuyện này ra với chúng tôi là bởi vì anh ta đã coi ba người chúng tôi như bạn bè chí cốt, mà cũng chỉ khi ở trước mặt bạn bè thì mọi người mới có dư địa để mà thương lượng với nhau. Thông qua sự quan sát trong mấy ngày vừa rồi, chúng tôi có thể nhìn ra anh gầy hoàn toàn không phải là loại người tham bảo vật, thậm chí còn là một bậc cao nhân không màng danh lợi.

Song tôi thật không sao hiểu nổi vì lý do gì mà anh ta lại xem trọng tráp pha lê và dạ minh châu như thế, lẽ nào anh ta muốn mượn sức mạnh của hai món thần khí này để đi làm một số chuyện kinh thiên động địa ư?

Rốt cuộc vẫn là Tôn Kim Nguyên nhanh mồm nhanh miệng, bèn hỏi anh gầy: “Tiền bối, anh có hứng thú với tráp pha lê và dạ minh châu ư?”

Anh gầy không trả lời nhưng nhìn sắc mặt thì hết sức nặng nề, dường như đang ẩn giấu một bí mật gì đó không thể nói cho người khác biết. Cuối cùng, anh ta thở ra một hơi thật dài, hình như định nói với chúng tôi một vài điều gì đó, nhưng lời đã ra đến miệng lại nuốt trở về, chỉ buồn bã nhìn chúng tôi, cuối cùng khẽ gật đầu.

Bầu không khí tức thì trở nên ngột ngạt. Nếu anh gầy chịu giải thích tại sao lại muốn có tráp pha lê và dạ minh châu, có lẽ chúng tôi đều sẽ vui vẻ đồng ý với yêu cầu của anh ta, nhưng anh ta lại chẳng nói gì cả, điều này khiến chúng tôi khó tránh khỏi cảm thấy có chút buồn bực.

Để làm không khí bình thường trở lại, tôi cố ý làm ra vẻ rộng rãi, tháo tráp pha lê ở trên tay xuống, đưa nó cùng với dạ minh châu ở bên trong cho anh gầy, cười nói: “Hai thứ này chẳng có tác dụng gì với chúng tôi cả, nếu tiền bối đã muốn có thì giao chúng cho anh là được rồi.”

Tôn Kim Nguyên nhìn ra tâm tư của tôi, bèn phụ họa theo: “Vân Sơn nói rất đúng, ba người chúng tôi đến đây là để câu tài, tuy cũng từng động lòng trước hai món bảo bối này nhưng không hẳn là nhất định phải có nó thì mới cam tâm.”

Anh gầy lộ rõ vẻ kinh ngạc, hiển nhiên là không ngờ được chúng tôi lại đồng ý với yêu cầu của anh ta một cách sáng khoái như thế. Rồi anh ta tỏ ra nghi hoặc hỏi: “Các cô cậu thực sự đồng ý bán tráp pha lê và dạ minh châu cho tôi ư?”

Tôn Kim Nguyên vỗ vai anh gầy một cái, cười nói: “Cái gì mà bán với không bán chứ? Bốn người chúng ta có thể tính là những người anh em cùng chung hoạn nạn, nếu anh còn nói tới tiền bạc với chúng tôi nữa thì há chẳng phải là làm tổn thương đến tình cảm hay sao?”

Anh gầy khẽ gật đầu, nở một nụ cười vui vẻ, sau đó nói: “Trong quãng đời còn lại có thể làm quen với những người bạn như các cô cậu, đây thật sự là một chuyện vui lớn trong đời tôi.” Dứt lời liền đón lấy tráp pha lê từ trong tay tôi, bộ dạng hết sức cẩn thận.

Tôn Kim Nguyên thấy bầu không khí đã trở nên sôi nổi, liền hưng phấn vô cùng, bắt đầu ba hoa khoác lác linh tinh. Cậu ta lại vỗ vai anh gầy lần nữa, nói: “Tôi nói này tiền bối, anh không biết đấy thôi, ba người chúng tôi đều rất thích kết giao bè bạn, mà trước mặt bè bạn, tiền bạc, bảo vật hay những thứ khác đều chỉ là rắm chó mà thôi.”

“Tiền bối, quê anh ở đâu vậy?”

“Hồ Nam.”

“Đó là một nơi rất tuyệt vời đấy!”

“Cũng tạm tạm.”

“Tôi nói với anh này, quê tôi kỳ thực cũng khá ổn đấy, hơn nữa còn có nhiều gái đẹp. Tiền bối, anh có hứng thú không vậy?”

“...”